

K O B R A

KULTURNÍ OBČASNÍK REGIONÁLNÍCH
AUTORŮ

ZÁŘÍ 2021 *** ROČNÍK XXII. *** ČÍSLO 9

Citát inspirující:

Kniha je pták o více než stu křídel.

R.G. de la Serna

Václav Franc **V zámeckém parku**

Jsem z tebe jelen
má lani
v parku jak zeleň
kveteš mi v dlani

POVÍDKA

Stanislav Beran v rozhovoru pro Biblio č. 1/2020 („Reálné zlo nebývá spektakulární“) uvažuje o povídce, citují: „*Povídka tak trochu každého autora svlékne donaha, nic mu neodpustí. Je to taková esence vyprávění. Zároveň ale ten omezený prostor v povídce skrývá úžasnou možnost věnovat se jen nezbytně nutnému, koncentrovanému sdělení, kde však nic nesmí chybět. A co se týče oblíbenosti žánru, celé to podle mě stojí na faktu, že u knihy povídek neřeknete potencionálnímu čtenáři ani nakladateli ‚o čem to je‘. Pokud bych tedy psaní přirovnal třeba k zabijačce, román by byl celé prase a povídka vepřová panenka. Nebo mozeček.*“

Přiznám se, že pro mne je povídka velmi zajímavý literární útvar. Jedním z důvodů je skutečnost, že většinou nemám tolik času na delší prozaický útvar (novela, román). Píši po práci a takový román předpokládá, aby člověk „žil psaným textem,“ izoloval se od okolního světa, což při docházení do práce dost dobře nejde. A představa, že se ke psaní dostanu zase třeba za týden nebo o víkend, kdy přetřnu nit psaní, není lákavá.

Povídka právě splňuje moje představy. Dá se napsat, alespoň první verze, na jeden záta. Přiznám se, že povídkové soubory různých autorů rád čtu. Mnohdy je to pro autora poučné, jak lze pracovat s přímou řečí, jak na malém prostoru říci co nejvíc.

Třeba nedávno jsem četl povídky Ivána Mándyho „Cyklon a jiné povídky“ (2020, Novela bohémica) a musím říct, že mě překvapily. Žádné dlouhé popisy, charakteristika postav se děje spíše přes přímé řeči, kterých je v knize dost.

Prostě každý povídkář má svůj styl. Porovnávám třeba se Saroyanem, kterého mám rád. Jeho nostalgie, kresba postav, zachycení zdánlivých maličkostí.

Jsem rád, že vloni vyšla knížka „Jablko nepadá daleko od stromu“ s podtitulem „Česká povídka 2020.“ Snad si každý čtenář najde v dílech třináctky autorek a autor ten svůj povídkový příběh. Povídkový svět je opravdu rozmanitý!

Václav

VÍTE, ŽE ...

- Na Letním jarmarku Knihovny Václava Čtvrťka v Jičíně v sobotu 28.srpna 2021 byla představena kniha „Slepičí vývar.“ Najdete v ní dvacet zajímavých textů autorek a autorů oceněných na literární soutěži Řehečská slepice. Vydala Knihovna Václava Čtvrťka jako 11.publikaci edice Jičínsko. V rámci programu vystoupilo Řehečské kvarteto a přítomní autoři z knihy (Jan Lipšanský, Bohumír Procházka, Oldřich Němec, Ilona Pluhařová a Liboslav Kučera.) Obálku vytvořil Martin Žantovský.

- V edici Časopisů autorů Jičínska vyšla kniha „Polibek“ trojice autorů z Jičína, a to Ilony Pluhařové, Pavla Velešovského a Václava France. Knihu sestavil Václav Franc a vytisklo nakladatelství Tribun EU s.r.o.

- Michaela Prachařová, básnířka z Vysokého Mýta, vydala v nakladatelství Nová Forma sbírku „Deštivé noci s portem.“ Doslov ke knize napsal Václav Franc. Rozhovor s Michaelou Prachařovou najdete ve Vysokomýtském zpravodaji, kde píše i o spolupráci s Václavem Francem.

- V časopisu Literatura – Umění – Kultura vyšel ve středu 1.září 2021 (35/2021) článek Františka Uhra „U brány ticha křížovatky samot,“ ve kterých se píše o sbírce Václava France „Křížovatky samot.“

Václav

Středa 22. září 18.00–20.00 hodin
NOC LITERATURY
Knihovna Václava Čtvrťka v Jičíně
ve spolupráci s Valdštejnovým muzeem a mincovnou.
Veřejná čtení na zajímavých místech.
Nutno dodržet aktuálně platná epidemická opatření.

ČAJ č. 180 – Ladislav VONDRÁK a Marta URBANOVÁ

Prázdniny skončily, ale zářijový ČAJ přináší zajímavé čtení pro babí léto. Hostem je tentokrát básník a textař Ladislav Vondrák z Havlíčkova Brodu. Můžete se seznámit s ukázkami z jeho básnické tvorby.

Na Vysočině zůstaneme i v rozhovoru s tamní autorkou Martou Urbanovou. V trochu netradiční výpovědi se dozvíme mimo jiné, že : „Každé ocenění je poděkování za práci.“

Domácí autory zastupuje kniha „Polibek“ z edice Časopisu autorů Jičínska, ve které si můžete přečíst úryvky z děl trojice autorů.

Ilona Pluhařová, Pavel Velešovský a Václav Franc napsali svoje texty do soutěže knihkupectví Dobrovský. V konkurenci více než pěti set příspěvků se sice nedostali do dvacítky vybraných pro sborník, ale domnívám se, že si zaslouží čtenářskou pozornost.

Václav

ŘEKNI MI, CO ČTEŠ ...

Sigi BIGSTAIN – ŠVEJK AFGHÁNSKÝM VETERÁNEM

Nakladatelství Novela Bohemica v roce 2020

Napsat po téměř století pokračování „osudů dobrého vojáka Švejka,“ resp. jeho vnuka Josefa Švejka je odvážný počin. Přiznám se, že jsem byl zvědav, jak se autor knihy (vozičkář, od narození

postížen mozkovou obrnou) Sigi Bigstain (přemýšlel jsem, jestli to není nějaký pseudonym?) s touto výzvou vypořádá.

Myslím si, že autor poměrně zdárně navázal na svého předchůdce, místo atentátu na následníka trůnu uvádí čtenáře do děje při svatbě prince Harryho. Vnuk Švejk má pečovatelku Eržiku, svoji „kriplkáru,“ přátele ve výčepu rodinného minipivovaru Patrik v Kotvovicích, jezdí jako taxikář, chodí po doktorech a především vyrovnává se s životem s humorem sobě vlastním.

Dokáže glosovat naši současnost, ať už je v lázních nebo s bolestí zubů. Právě kapitola „Švejk u zubaře“ mě zaujala asi nejvíc. Přiznám se, že jsem čekal trochu víc od toho víceslibného názvu knihy „afghánským veteránem,“ protože se ukáže, že Švejk pouze použije malou lest, aby se dostal na ošetření do Vojenské nemocnice v Praze.

Právě líčení zubní ordinace (viz str. 161) jsem si poznamenal: „Míjel jedno zubařské křeslo za druhým a u každého stál zubař nebo zubařka, zdravotní sestra, stolek s nástroji připomínající středověké mučení a navíc i nějaký ten medik či medička s tváří buď ztrémovanou, nebo naopak nebezpečně sebevědomou. Josefu Švejkovi navzdory bílým plášťům, které měli na sobě, připadali jako katovi pacholci. A všude kolem se ozývalo sténání nešťastníků podrobovaných útrpnému právu.“

Knihy si určitě zaslouží čtenářskou pozornost, ale Švejk je Švejk. Nejvíc mi asi chybí ona hlavní myšlenka Haškova Švejka „boj s blbostí c.a k. Monarchie, potažmo armády.“ Následník Švejka sice bojuje s blbostí současnou, ale připadá mi, že někdy spíš nahodile, jako by ji cíleně vyhledával.

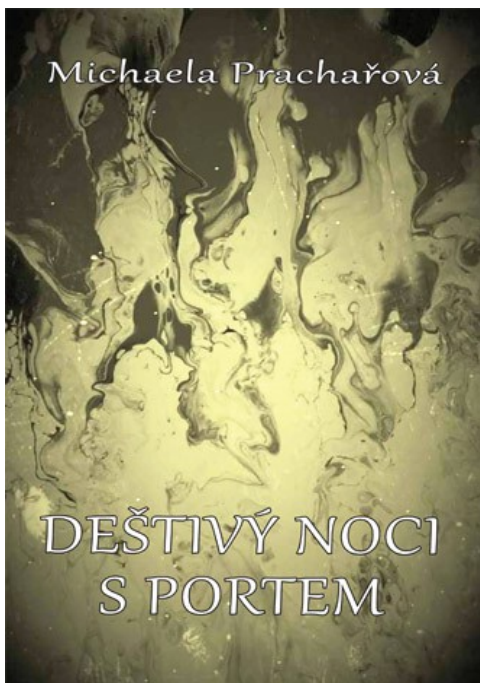
Ale řada hlášek mě zaujala jako třeba na str. 174: „Kde jsou ty časy, kdy se v hospodě probíral fotbal a nadávalo na poměry. Dneska chce každý debil vypadat jako inteligent, ale to nemůže dobře skončit, dejte na mě! Ze všech lidí nemůžou bejt politici nebo akademici. Taky musí někdo dělat! Jenomže starý jsou už líný a mladý maj tulení nemoc!“

Není to krásná charakteristika dneška?

Václav

P.S. Proslýchá se, že by autorem mohl být Jaroslav Čejka ?!

MICHAELA PRACHAŘOVÁ DEŠTIVÝ NOCI S PORTEM

Jak kdysi řekl velký Bukowski „Náležitá poezie je mrtvá poezie“, proto Vám přináším tzv. poezii života, básně inspirované životními situacemi, radostmi a strastmi, básně obyčejného člověka o obyčejných lidech s jejich všedními i nevšedními situacemi, zážitky a myšlenkami, pocítění surového života samého bez příkras a kdejakého přibarvování, zkrátka tak, jak se to má.

Nalijte si sklenku oblíbeného vína, dejte nohy na stůl a okuste syrovou poezii, poezii života ve své vlastní citové obnaženosti.

(anotace ke knize)

Nakladatelství Nová Forma – viz [Michaela Prachařová - Deštivý noci s Portem | KNIŽNÍ E-SHOP \(stahuj-knihy.cz\)](#)

Možná se divíte, proč přináším informaci o sbírce vysokomýtské autorky Michaely Prachařové právě v Kobře? Možná si vzpomenete, že tato autorka a její tvorba byla představena v našem ČAJi.

Před časem mě totiž oslovila s prosbou o pomoc a právě vydaná sbírka je výsledkem delší spolupráce, resp. mé pomoci autorce k její prvotině. Dokonce jsem měl tu čest, napsat krátký doslov ke knize (viz níže). Sbírkou plnou osobní výpovědi autorky vřele doporučuji a věřím, že Michaelu Prachařovou její kniha podnítky k další tvorbě!

Václav

Místo doslovu:

Občas se stane, že mě osloví začínající autorka či autor s prosbou, abych jim poradil, jak dál postupovat s rukopisem.

Ne vždy narazím na autorku, která má, cituji: „ ... v krvi / Shakespeara/ Bukowského/ Kerouaca/ Burroughse.“ A když se autorka ještě ke všemu „ nestydí říct “ a vypsat ze svých pocitů, pak už nemám moc prostoru pro rady.

Verše Michaely Prachařové jsou opravdové, na nic si nehrají, plně otázek, tápání, nejistoty, hledání a nacházení, jak to u opravdové poezie má být. Nejlépe opět použít citaci: „vypsat se z trablů/ co jsou a nejsou/ zpověď blázna.“

Ač se autorka otevřeně hlásí ke svým vzorům, hledá svoji cestu, „ten pocit/ ... když dočtete a nevíte/ co dál.“ A sama si odpovídá: „ ...a tak to má bejt.“

Sbírka je bohatá na překvapivá slovní spojení jako např. když ženu přirovnává ke „zralé orchideji.“ Nebo „čas je clona na obloze,“ ale podobných zdařilých výrazů bych našel v textech hodně.

Věřím, že na básnické scéně vychází právě nová „hvězdička.“ Vydává se na dlouhou dráhu. Sama tuší, že „ i slunce zapadá/ i slunce vychází!“

Nechť světlo její tvorby naplňuje a obohacuje ji samotnou i její čtenáře.

Václav Franc

P.S. Rozhovor s Michaelou Prachařovou najdete ve Vysokomýtském zpravodaji (viz [2021 | Vysokomýtský zpravodaj \(vysokemyto.cz\)](#)), kde píše i o spolupráci s Václavem Francem.

Když jsme v roce 2001 vyhlásili 1. ročník, tak jsme spíše doufali v regionální charakter soutěže. Neměli jsme velká očekávání, ale přišlo 16 prací od autorů z různých koutů republiky. První krok byl na světě a následovaly další ročníky. Zvyšoval se počet soutěžících, nabaloval se program a další aktivity, které přilákaly zájem diváků a soutěžících. Skarohlídi nám dávali dva tři ročníky, ale vydrželi jsme. Nedávno jsem si dělal malou statistiku a zjistil jsem, že se soutěže zúčastnilo celkem 666 autorek a autorů z celé republiky. Kteří poslali 902 příspěvků. Příspěvky přišly např. i ze Švýcarska, o naší akci se ví na Slovensku, v Polsku či Maďarsku a díky Rehečskému kvartetu i ve Slovinsku, Německu či Izraeli. Po Slepici tady zůstane třeba i první pohlednice vesnice, krátký film natočený u příležitosti 650. výročí první zmínky o obci, setkávání občanů vesnice na „Petrolejkách“.

Z rozhovoru s Václavem Francem pro kněžský knihovnický spravodaj U nás

Jičínsko 11

Slepičí vývar

Výběr úspěšných příspěvků literární soutěže
Rehečská slepice z let 2001–2021

Na Letním jarmarku Knihovny Václava Čtvrťka v Jičíně v sobotu 28. srpna 2021 byla představena kniha „Slepičí vývar.“ Najdete v ní dvacet zajímavých textů autorek a autorů oceněných na literární soutěži Rehečská slepice. Vydala Knihovna Václava Čtvrťka jako 11. publikaci edice Jičínsko.

KOBRA

Kulturní občasník regionálních autorů
Interní tiskovinu regionálních autorů Jičínska
Připravil : Václav Franc, K Hájků 1724, 509 01 Nová Paka
Franczub@seznam.cz
Ročník 22. Číslo 8. Září 2021.
(5.září 2021)
ikobra.rehec.cz